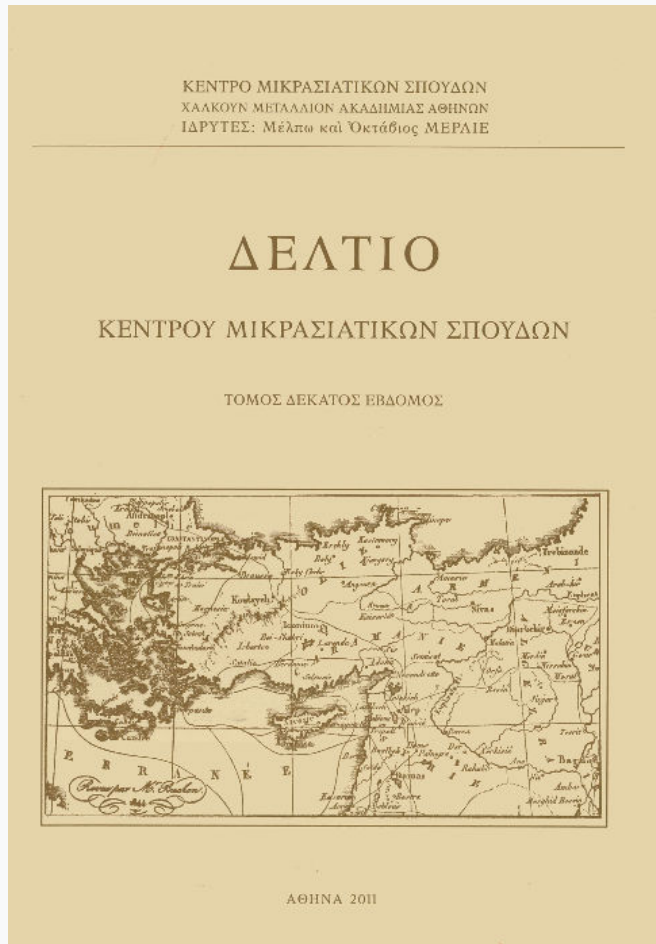

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 17 (2011)

Οι οφειλές μου στον καθηγητή Χρίστο Πατρινέλη

Σταύρος Θ. Ανεστίδης

doi: [10.12681/deltiokms.4](https://doi.org/10.12681/deltiokms.4)

Copyright © 2015, Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ανεστίδης Σ. Θ. (2011). Οι οφειλές μου στον καθηγητή Χρίστο Πατρινέλη. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 17, 27–28. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.4>

ΟΙ ΟΦΕΙΛΕΣ ΜΟΥ
ΣΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΧΡΙΣΤΟ ΠΑΤΡΙΝΕΛΗ

του Σταύρου Θ. Ανεστίδη

Τὸν καθηγητὴ Χριστὸ Πατρινέλη πρωτογνώρισα στὸ στάδιο τῶν μεταπτυχιακῶν μου σπουδῶν. Ὄταν ὁ καθηγητὴς Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης ἀποδέχθηκε νὰ ἀναλάβει τὴν ἐποπτεία μου ὡς ὑποψήφιου διδάκτορα γιὰ τὴ μελέτη τοῦ βίου καὶ τῆς σκέψης τοῦ Μανουὴλ Γεδεών, τὸν Χριστὸ Πατρινέλη εἰσηγήθηκε κατὰ πρῶτον ὡς μέλος τῆς συμβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ καθηγητὴς Πατρινέλης ἦταν ὁ βαθὺς γνώστης τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τοῦ νεότερου ἑλληνισμοῦ καὶ ἐγὼ μαθητευόμενος στὸ ἀχανὲς αὐτὸ γνωστικὸ καὶ ἐρευνητικὸ πεδίο. Προπαιδεΐα μου βεβαίως τὸ πολυσχιδὲς καὶ μεγάλης πληροφοριακῆς ἐμβέλειαις ἔργο τοῦ Μανουὴλ Γεδεών, τὸ ὁποῖο συναποτελεῖται κυρίως ἀπὸ δημοσιεύματα κατεσπαρμένα σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Ἔως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὁ Μέγας Χαρτοφύλαξ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δημοσίευσε «διατριβάκια» σὲ παραπάνω ἀπὸ ἐξήντα ἡμερήσια καὶ περιοδικὰ ἔντυπα, εἴτε ὡς ἐκδότης τους εἴτε ὡς ἀπλὸς συνεργάτης, ἐνῶ τὸ σύνολο τῶν δημοσιευμάτων του ξεπερνᾷ τοὺς ἑπτακόσιους πενήντα τίτλους.

Ἐπῆρξα τυχερός. Στὴ μακρὰ καὶ ἐπίπονη πορεία ἀναμέτρησης μὲ τὸ ἔργο τοῦ Μανουὴλ Γεδεών ἀπέφυγα τὶς ἀμχανίες καὶ τὶς ἄσκοπες περιπλανήσεις χάρι στὴν ἀποτελεσματικὴ πλοήγηση καὶ τὴ σταθερὴ σηματοδότηση ποὺ παρεῖχε ἡ «Ἀναλυτικὴ ἀναγραφὴ τῶν δημοσιευμάτων Μανουὴλ Γεδεών», μία σχολιασμένη ἀποδελτίωση τὴν ὁποία εἶχε ἐκπονήσει μὲ τὴν ἀφοσίωση, τὴν πειθαρχία, τὴ μεθοδικότητα καὶ τὴν ἐνδελέχεια ἄλλων ἐποχῶν ὁ Χριστὸς Πατρινέλης. Ἔτσι, βρέθηκα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐφοδιασμένος μὲ ἓνα ἀνεκτίμητο ἐργαλεῖο διάνοιξης καὶ ὀργάνωσης τοῦ μεγάλου θησαυροφυλακίου τοῦ γεδεωνικοῦ corpus. Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πρώτη μου ὀφειλὴ στὸν καθηγητὴ Χριστὸ Πατρινέλη. Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ οἱ ἐπόμενες καὶ μείζονες.

Ἡ ἐπικοινωνία καὶ ἡ συνεργασία μου μὲ τὸν Χριστό Πατρινέλη συνεχίσθηκε καὶ στὴ μετὰ τὸ 1994 ἐρευνητικὴ μου διαδρομὴ στὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν. Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο καὶ ἕως τὴ μετάστασή του «ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων», ὁ καθηγητὴς Πατρινέλης παρέμεινε γιὰ μένα στὴ θέση τοῦ συμβούλου καθηγητῆ, ὅπως τὸν πρωτογνώρισα στὶς διδακτορικὲς μου σπουδές. Νουθεσίες του θεωρῶ:

Τὴν ἀγάπη του γιὰ τὰ βιβλία καὶ τὴ συνεχὴ ἀναζήτηση πηγῶν.

Τὴν ἀκαταπόνητὴ του χειρωνακτικὴ ἐργασία ὡς ἱστορικοῦ.

Τὴν ἀπέχθειά του πρὸς τὸ ὕψος καὶ τὴν ἔπαρση τοῦ διανοουμένου.

Τὴν προσήλωσή του στὴν ἐνδομύχως ἀπαιτούμενη καὶ ἠθικὰ συνεπῆ θητεία στὴ λογιосύνη, αὐστηρὴ μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ τίς ἀρχές τῆς καὶ ἀδογματίστη.

Τὴν ἀπλότητα καὶ τοὺς εὐγενικοὺς του τρόπους.

Τὴ γήινη καὶ ἀνθρώπινη συμπεριφορὰ του, ποτὲ ἀκατάδεκτη καὶ ἀλαζονική.

Καὶ ἀσφαλῶς τὴν ἔμφυτη προσήνεια καὶ τὴ φιλοξενία ποὺ τὸν καθιστοῦσαν συμπαράστατὴ τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν νέων ἐπιστημόνων.

Ἡ ψυχὴ μας γίνεται πλουσιότερη μὲ τὴν ἐπισήμανση τῶν ὀφειλῶν μας σὲ ιδιαίτερους ἀνθρώπους.